

tion eller ikke – ikke opretholdes, hvis grundlaget for varetægtsfængslingen vil bortfalde ved en indenretlig afhøring, og der ikke kan anføres rimelige hensyn, der taler imod foretagelse af en sådan bevisførelse.

Anmodning om indenretlig afhøring forud for hovedforhandlingen kan fremsættes både af anklagemyndigheden og forsvareren.

Væsentlige praktiske hensyn kan på samme måde som i dag begrunde, at retten afslår en anmodning om indenretlig afhøring. Der kan f.eks. forekomme tilfælde, hvor der ikke er en rimelig udsigt til, at en særskilt bevisførelse kan give grundlag for ophævelse af varetægtsfængslingen. Desuden kan der være tilfælde, hvor efterforskningen ikke er så fremskreden, at et tilstrækkeligt materiale foreligger til at opnå klarhed over, hvad bevisførelsen skal belyse. Der kan også være tilfælde, hvor hovedforhandlingen er så nært forestående, at gennemførelsen af en sådan bevisførelse reelt kan bevirke en samlet forlængelse af sagens behandling. Endvidere vil en anmodning kunne afslås, hvis den fornødne bevisførelse er af uforholdsmæssigt stort omfang eller i øvrigt særlig besværlig, f.eks. hvor der skal indkaldes vidner fra udlandet.

Gør ingen af de opregnede modhensyn sig gældende, forudsættes bevisførelsen i almindelighed tilladt. Som efter den gældende bestemmelse bør en anmodning om indenretlig afhøring forud for hovedforhandlingen for at begrænse den tidsmæssige udstrækning af en varetægtsfængsling således ikke afslås alene af retsplejemæssige hensyn til, at bevisførelsen finder sted under hovedforhandlingen, herunder med det formål, at lægdommere overværer den umiddelbare reaktion på et stillet spørgsmål. Dette hensyn af retsplejemæssig karakter bør således vige for hensynet til muligheden for at begrænse anvendelsen af varetægtsfængsling gennem afholdelse af anteciperet bevisførelse.

Afgørelsen om indenretlig afhøring før hovedforhandlingen berører ikke i sig selv bevisførelsen ved hovedforhandlingen. På samme måde som hidtil skal medsigtede og vidner således indkaldes til at afgive forklaring under hovedforhandlingen.

Som anført ovenfor bør en anmodning om bevisførelse imødekommes, hvis ikke de nævnte væsentlige praktiske hensyn taler imod. Der vil dog fortsat efter almindelige retsprincipper om ligestilling mellem parterne skulle tages hensyn til forsvarers mulighed for at varetage sigtedes interesser. Heri ligger navnlig, at sigtedes forsvarer skal have adgang til samme oplysninger som politiet i relation til det bevis, som skal sikres ved den ønskede bevisførelse. I tilfælde, hvor

forsvareren f.eks. på grund af forsvarerpålæg i medfør af retsplejelovens § 729 a, stk. 4, er forhindret i at drøfte oplysningerne med den sigtede forud for gennemførelsen af den pågældende bevisførelse, vil retten som hidtil kunne afslå en anmodning herom.

Hvis retten imødekommer en anmodning om bevisførelse efter forslaget til § 747, stk. 3, skal retsmødet afholdes snarest og så vidt muligt inden for 2 uger fra rettens modtagelse af anmodningen, jf. den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 747, stk. 4 (som ikke foreslås ændret). Bestemmelsen indebærer bl.a., at det vil påhvile også anklagemyndigheden og den sigtedes forsvarer at medvirke til, at retsmødet kan afholdes inden for den nævnte frist.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.5.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 1, nr. 6 (retsplejelovens § 764, stk. 1)

Den foreslåede bestemmelse vedrører bl.a. kravene til anklagemyndighedens anmodning om varetægtsfængsling og indebærer som noget nyt, at anmodning om fortsat varetægtsfængsling skal være skriftlig og opfylde visse indholdsmæssige krav. Anmodning om varetægtsfængsling i forbindelse med grundlovsforhør kan ligesom i dag fremsættes mundtligt.

Forslaget til *stk. 1, 1. pkt.*, svarer med redaktionelle ændringer til den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 764, stk. 1, 1. pkt. Efter bestemmelsen afgør retten efter anmodning fra anklagemyndigheden, om sigtede skal varetægtsfængsles.

Den foreslåede nyaffattelse af *stk. 1, 2. pkt.*, indebærer, at anklagemyndighedens anmodning om fortsat varetægtsfængsling – altså enhver forlængelse af en iværksat varetægtsfængsling – skal fremsættes skriftligt over for retten, og at anmodningen skal angive den eller de fængslingsbestemmelser, som anklagemyndigheden påberåber sig, de faktiske omstændigheder, hvorpå anmodningen støttes, og de væsentligste efterforskningskridt mv., som forventes foretaget.

Bestemmelsen har dels til formål at betone vigtigheden af politiets og anklagemyndighedens overvejelser om at anvende fortsat varetægtsfængsling i den enkelte sag, dels at give domstolene et bedre grundlag for i den enkelte sag at træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for fortsat varetægtsfængsling er opfyldt.

Anmodningen kræver ikke nødvendigvis en særskilt skrivelse, men kan indeholdes i en rapport, herunder eventuelt i en såkaldt »forlængerrapport«. Anmodningen og begrundelsen herfor kan udformes helt kortfattet, oftest i nogle få linjer. Den skal alene inde-